

LÁSKA

BEZ
OBALU

LEXI RYAN

BARONET

Láska bez obalu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Lexi Ryan

Láska bez obalu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LÁSKA

BEZ
OBALU

LÁSKA

BEZ OBALU

Chlapci z Jackson Harbor 2

LEXI RYAN

 BARONET

Copyright © 2018 by Lexi Ryan

Cover and cover image © 2018 by Sara Eirew

Translation © Klára Žemličková 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2401-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2409-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2410-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2402-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Věnováno Mandy,
která si přála dítě a založila rodinu*

KAPITOLA JEDNA

Ava

„JE TO PIPETA NA POLÉVÁNÍ MASA.“ Zamračím se na Teagan – na svou kamarádku, strážkyni mého tajemství a dárkyni nejbizarnějšího narozeninového dárku na světě. Teagan se rozesměje tak, až málem vypadne z boxu. Tohle mám za to, že jsem jí řekla o svých velkých plánech. „Jsi hrozná.“

Všechny čtyři – Teagan, Nicole, Veronica a já – se tísníme v boxu v zadní části Jackson Brews, abychom oslavily moje narozeniny. Jsem tak šťastná, že se nemůžu přestat usmívat, protože zaprvé: miluju tyhle holky takovou tou velkou, hřejivou a objímající láskou. Zadruhé: právě je mi třicet, a zatímco mě to včera dělalo, dneska jsem nadšená. Protože dneska mám plán.

A přestože se Teaganin dárek ve formě pipety může zdát jako výsměch, vím, že mi tím jen vyjadřuje podporu.

„Asi bych měla něco oznámit.“ Položím jednu ruku na stůl, abych se soustředila. Tequila mě vždycky dostane.

„Chci to slyšet, Avo. Vyklep to,“ řekne Nic a zastrčí si světle hnědé vlasy za ucho. I ona si dnes večer

dopřála skleničku – což je na zástupkyni hodných holek naší party vzácnost – a má z toho hezky zdravou barvu.

„Protože mám narozeniny, rozhodla jsem se, že si dám takový dárek.“

„Zasloužíš si to,“ řekne Teagan a pozvedne sklenici. *Mám to ale štěstí, že mám tak úžasné kamarádky.*

„Jaký dárek?“ zeptá se Veronica.

„Dítě,“ vyhrknu a vzrušením se mi zachvěje hlas. Veronica s Nic na mě zírají, jako bych promluvila latinsky, a tak jim to vysvětlím. „Rozhodla jsem se, že si pořídím dítě.“

„Jako neposkvrněným početím nebo...“ zamyslí se Veronica.

Zmáčknu konec pipety a upřu na Veronicu pohled. „Fajn, mrcho. Já moc dobře vím, že mi k tomu někdo chybí, ale je mi třicet let a nezdá se, že by se něco mělo v dohledný době změnit. A nepodařilo se mi otěhotnět za celou dobu, co jsem byla vdaná...“

„Což bylo vlastně požehnání,“ podotkne Teagan.

„Takže mám pocit, že bych mohla něco zkusit,“ povím.

„Zkusit... otěhotnět?“ zeptá se Nic.

„Jo, protože kdo by k tomu potřeboval chlapa?“ rýpne si Veronica.

Zavrtím hlavou. Jsou ty holky snad schválně natvrdlé? „Hele, nejsem na hlavu.“ Prohlížím si naši malou skupinku a v tomhle houfu labutí si připadám trochu jako ošklivé káčátko. Vedle krásné Nic sedí její identické dvojče Veronica. Veronica je teď těhotná, méně veselá verze své sestry. Naproti Veronice je Teagan, která má tmavé vlasy, olivovou pleť a nádherná prsa od Boha, za která bych klidně dala svou levou ruku.

Akorát moje kamarádka Ellie dneska nemohla přijít – s mým bratrem Coltonem jsou zase rozhádání – ale je stejně krásná jako ostatní holky tady.

Ne že bych se považovala za *neatraktivní*, ale bez pořádně nalíčených očí a času stráveného s kulmou mám blíž k „obyčejné“ než ke „krásné“. Přidejte k tomu ještě nějakou emocionální bagáz a *ta-dá* – máte tu starou pannu.

„Už jsem byla vdaná, a nefungovalo to,“ podotknu. „Přestože by bylo fajn najít si chlapa, se kterým bych strávila život, nutný to není. Ale těhotenství a dítě? To chci.“ Zaplaví mě adrenalin a vybudí mé nadšení. Nebo je to tím alkoholem? Těžko říct, ale je to jedno. Upřímně řečeno, od té doby, co jsem včera vymyslela plán Operace Těhotenství, se akorát divím, proč mě to nenapadlo dřív.

Plácnu do stolu jako soudkyně kladívkem, když vynáší rozsudek. „Chci rodinu a mladší už nebudu, tak si ji udělám sama.“

„Dobře ty,“ řekne Veronica a zvedne sklenici vody. Zářivě se na mě usměje. Možná je pyšná, nebo je jen ráda, že nebude jedinou svobodnou matkou ve skupině.

„Myslím, že je to skvělý,“ poví Nic. „Odvážný, ale fakt skvělý.“

„Takže...“ Teagan se rozhlédne kolem. „Takže vybereme někoho z těch chlapů na baru?“

Obrátím oči v sloup. Teagan moc dobře ví, že plánuju umělé oplodnění – proto ta pipeta – ale asi jsem měla upřesnit, *kde mám* v plánu získat sperma. „Už komunikuju s několika spermobankami. Vybírám si, ale jde o tohle – co když to bude nějaký pošuk? Ve formuláři se na to nikdo neptá. Jak poznám, že do sebe necpu sperma nějakýho vyšinutýho magora? Chci své

dítě milovat, ne přemýšlet, jestli jeho táta třeba neměl nějakou divnou úchylku na gumový rukavice.“

Teagan přikývne. „To je asi rozumná obava. Kvůli genetice.“

„Jsem zmatená,“ řekne Veronica. „Využiješ spermobanku, nebo ne?“

Povzdechne si. Jsem ze svého plánu nadšená. A jsem odhodlaná. A nerozmyslím si to. Ale nechce se mi to sperma kupovat. „Ještě jsem se nerozhodla. Je jasný, že je to nejjednodušší způsob, jak si v mé situaci pořídit dítě, ale...“ Zaúpím. „Ale od té doby, co mě napadlo to s tím pošukem, mi žádný z profilů nepřipadá dobrý. Jsem nervózní.“

Teagan pokrčí rameny. „Proč nepožádáš o sperma kamaráda? Pipeta na šťávu bude fungovat i na sperma zdarma, víš?“

Sperma zdarma od kamaráda? „To se fakt dělá?“

„Jasně,“ přitaká Teagan. „Moje sestřenice to takhle udělala. Byla jako ty – chtěla dítě, nechtěla čekat – tak prostě požádala svého nejlepšího kamaráda o sperma a on jí naplnil kelímek. Uběhlo devět měsíců a *voilà!* Má vlastní dítě, o kterém ví, že nemá nějaký divný fetiš gen.“

„To by bylo ideální.“ Upřímně řečeno, i ten obyčejný telefonát do spermobanky byl trapný a vzhledem ke svým dosavadním zkušenostem neočekávám, že to bude hned hotové. „Ale jak se rozhodnout, koho se zeptat?“

„No,“ řekne Veronica, „ne že bych si mohla vybrat, když už jsem se špatně rozhodla.“ Když se ušklíbne, je mi jí líto. Královsky to podělala, když se zapletla se snoubencem své sestry. Nakonec ale poznala jeho pravou tvář a poslední čtyři měsíce se snaží s Nic udobřit a zároveň se připravuje na roli matky. V očích

se jí spiklenecky zablýskne a poví: „Ale být tebou, rozhodně bych si šla po nějakých Jacksonových genech.“

„Budou dělat pěkný kluky,“ podotkne Nic. „A taky to všem pálí.“

Nelze popřít, že bratři Jacksonovi mají skvělou genetiku. Ale je *to zvláštní*. „Kamarádím se s nimi celý život.“ Když jsem vyrůstala, byli to v podstatě kluci odvedle. „Levi je asi nejvíc sexy,“ pronesu s odkazem na nejmladšího Jacksona, „a sice má všechno na háku, ale jsem si jistá, že i s ním by byl tenhle rozhovor trapný.“ Ztiším hlas a rozhlédnu se, abych se ujistila, že nikdo neposlouchá. „A taky si myslím, že se mu líbí moje kamarádka Ellie.“

„A on by to chtěl udělat poctivě, chtěl by se s tebou vyspat,“ podotkne Veronica. „Žádná pipeta.“

Levi není typ chlapa, který by si nechal ujít příležitost k sexu, ale myslím, že tyhle dámy podceňují „sourozeneckou“ energii, kterou k sobě s Jacksonovými chováme.

„Jake je tvůj nejlepší kamarád, ne?“ zeptá se Teagan. „Co on? Vsadím se, že by to pro tebe udělal.“

Zamračím se. *Jake?* „To je trochu divný, ne?“ Podívám se skrz dav a můj pohled přistane na Jakeovi, který stojí za barem; na jeho tmavých vlasech a zasněných očích, na širokých ramenou, nad nimiž holky slintají, a na tetování, které mu vykukuje z rukávů. Jake by pro mě udělal cokoli. Nehledě na to, že je to vážně dobrý člověk. Nebyla by to úleva vědět, že by moje dítě pocházelo z takové genetické výbavy?

Teagan mi přisune sklenici k ruce. „Dopij to a řekni mu, ať ti to naplní.“

Rozechvěje se mi žaludek. Vážně je to takhle jednoduché?

Nechci o tom moc přemýšlet. Když nad něčím moc přemýšlím, zamrznu. Chci to prostě uskutečnit. „Mám přece narozeniny. Nebude na škodu se zeptat?“ Ztěžka polknu. „O nic přece nejde.“

Jake

AVA MCKINLEYOVÁ SE NA MĚ DÍVÁ ze zadní části hospody a její pohled je natolik intenzivní, až se mi z něj sevře hrudník. Na okamžik si představím, že se na mě ty její tmavé oči dívají v úplně jiném kontextu. Že by tu mohla sedět na naleštěném baru z ořechu a hladově mě sledovala. Stoupl bych si mezi její nohy a rozvázal jí ty zavinovací šaty, které mě celý večer dráždí. Sklonil bych hlavu k jejím dokonalým ňadrům a jazykem bych jí dráždil bradavky, dokud ny neprosila o víc.

O tom si můžeš nechat zdát, Jacksone.

Nemůžu si tuhle fantazii vyčítat. Který muž by si tohle všechno, a ještě víc, nepředstavoval? Ava je prostě nejúžasnější žena v tomhle baru. Když k tomu přičtu, že má ujetý smysl pro humor a miluje moje vaření skoro stejně jako moje pivo, není sakra divu, že z ní nemůžu spustit oči.

Nevadí, že je to tvoje nejlepší kamarádka a že je stoprocentně zakázaná.

Vyklouzne z boxu se skleničkou v ruce, nechá za sebou skupinku kamarádek a kráčí přímo ke mně. Lehké zakolísání v její chůzi mi připomene, že pila. Ale ženu na misi poznám. Zachvátí mě očekávání, než ho stačím setřást, a musím si připomenout realitu.

Cindy do mě šťouchne. Dneska jsme za barem oba – já, protože je pátek a rád dohlížím na podnik během nejrušnějšího večera týdne, a Cindy, protože zaskakuje

za Avu, která si na mé naléhání vzala volno, aby oslavila své narozeniny. „Je ti něco?“ zeptá se Cindy.

„To si nemyslím.“ Ava celý večer oslavuje s kamarádkami a já to moc rád vidím. Příliš pracuje a mít partu holek, které ji nenechají po večerech jen sedět doma a známkovat, je to nejlepší, co ji mohlo potkat.

Na své třicetiny se opravdu odvázala. Stůl, u kterého sedí s Nicole, Veronicou a Teagan, je posetý prázdnými sklenicemi od Long Islandu a piva.

„Hodně štěstí,“ řekne Cindy a odplíží se pryč právě ve chvíli, když si ke mně Ava přijde stoupnout za bar.

Zastaví se a odloží prázdnou sklenici. Její blízkost mi v útrokách vznítí touhu, která je silná a nedá se ignorovat. Ava byla vždycky nádherná; tmavé vlasy, pevné křivky a hluboké hnědé oči, které umí chlapa usadit na místo, aniž by musela promluvit. Ovšem poslední dobou na mě opět tvrdě dopadá stará úzkost z toho, co nemůžu mít. Nejspíš za to může můj bratr Ethan a jeho nově nalezená láska Nic.

„Ahoj, oslavenkyně.“ Obyčejně by asi nebylo tak snadné skrývat, že jsem právě teď napůl tvrdý nebo že jsem před deseti vteřinami snil o tom, jak ji na tomhle baru udělám. Jenže já v tom mám *léta* praxe.

Trochu ve svých červených lodičkách zavravorá a chytne mě za zápěstí. Obvykle si každý Avin dotek schovávám, abych o něm později fantazíroval. Tenhle dotek je spíš opileckým pokusem o rovnováhu než o náklonnost – a ne že by se mě *někdy* dotýkala romanticky mimo mé představy.

„Budu mít dítě,“ pronese a neúspěšně se snaží šeptat.

Sbohem, erekce. „Cože budeš?“ Chvíli na ni zírám a snažím se pochopit její slova. Podívám se do davu u baru, jestli to neslyšel ještě někdo, ale všichni jsou příliš zaujatí jeden druhým a svými drinky, než aby

si nás všimli. Můj pohled se přesune ke skupince jejích kamarádek, jako by mi snad mohly vysvětlit, co se tu děje. Nemůže být těhotná. Ani jsem nevěděl, že se s někým vídá.

„Je to v pohodě,“ pokračuje. „Já to zvládnou. Nepotřebuju k tomu chlapa. Zvládnou to sama. Takže...“ Připadá mi, že se její poslední drink možná chystá ven. Není jediná, komu se zvedá žaludek. Z jejích zpráv mám pocit, jako kdyby mi po hrudníku skákal slon. „Takže, pomůžeš mi?“

Vůbec netuším, co mám říct, protože nechápu, na co se ptá. Jestli jí můžu pomoci s výchovou dítěte? Nebo jestli převezmu její hodiny za barem? Zamračím se a uvědomím si, že něco drží. „To je pipeta na šťávu?“

„Je to dárek k narozeninám. Ty mě neposloucháš, nebo co? Budu mít dítě a potřebuju od tebe pomoci.“

Pořád nevím, co bude moje pomoc obnášet, ale co si namlouvám? Je mi to jedno. Kdyby Ava potřebovala mou pravou ruku, už bych hledal nejbližší sekeru. „Cokoli potřebuješ, Avo.“

Úplně se na mě rozzáří. „Vážně? Myslela jsem, že to bude moc.“

Není nic, o co by mě mohla požádat, co by bylo příliš. Ale ta úzkost při představě, že by měla dítě s jiným mužem? S tím se vyrovnám později. „Jsi opilá, co?“

„Hrozně.“

„No.“ Další věc, kterou se budu zabývat později. Zítřka si s ní budu muset promluvit o pití v těhotenství. Absurdní, vzhledem k tomu, že Ava je ten nejzodpovědnější člověk, kterého znám. Ale možná tu novinku právě zjistila. Možná ji tekutá odvaha přiměla udělat si test na dámských záchodcích.

Zachichotá se. „Nemůžu uvěřit, že se to děje.“

To jsme dva. „Tak pojd'. Vezmeme tě do postele.“

Oběma rukama sevře tu pipetu na maso – zítra z ní musím dostat, proč ji vlastně má – a poslušně mě následuje po zadních schodech do bytu nad barem.

Když za námi zavřu dveře, vidím svůj domov jiným pohledem. Přestěhoval jsem se sem na vysoké škole, zatímco jsem vedl pivovar Jackson Brews na plný úvazek. Tehdy mi to tu vyhovovalo a pak už se mi nechtělo hledat něco nového. Nikdy mi na tom nezáleželo. Ale jestli bude mít Ava dítě, bude se tu s ním chtít zdržovat? Přestože je to tu hezké, podkrovní byt s jednou ložnicí a jednou koupelnou není pro dítě zrovna vhodný. Když si představím, jak propadne skrz zábradlí a skutálí se po otevřeném schodišti, ušklíbnu se. Rozhodně budu muset najít něco vhodnějšího.

Dítě. Ava čeká dítě.

Je to jako ten den, kdy mi řekla, že se zasnoubila s Harrisonem. Ale tentokrát to vezmu s nadhledem. Budu to řešit tak, jak se na *kamaráda* sluší a patří. Ne jako zamilovaný idiot.

Jdu do své malé kuchyňky, natočím do sklenice vodu, a když se otočím, Ava stojí přímo za mnou. Prohlíží si můj obličej těma svýma velkýma hnědýma očima. „Jsem tak šťastná, že tě mám v životě, Jakeu.“

Je blízko. Tak blízko, že bych mohl sklonit hlavu a políbit ji. Dlouho odpíraná touha mi svírá hrudník. „O tom se nehádám.“ Podám jí vodu. „Vypij to.“

Poslechne, vypije polovinu sklenice a pak mi ji podá zpátky. „Myslíš, že budu dobrá máma?“

„Nejlepší.“ Polknu a ustoupím o krok dozadu, abych mezi námi udělal trochu místa. Napůl očekávám, že bolest v hrudi s odstupem poleví, ale nestane se tak. *Čeká dítě.* „Jdeme. Je čas jít spát.“

Otočí se ke gauči, kde chce vždycky spát, když tu občas zůstává, ale já jí položím ruce na ramena a otočím ji k ložnici.

„Dneska potřebuju gauč já,“ zalžu. „Budeš muset spát u mě v ložnici.“

„Promiň. Jasně. Nechci překážet.“ Vstoupí do mé ložnice a rozepne si své lodičky. Když odhrnu peřinu a ona si zaleze do postele, sotva kouká. Ukončí dítě ty holčičí večery, díky kterým jsem tu mohl zažívat její smích a růžové tváře?

„Počkej,“ řekne, když ji přikryju. „Mluvili jsme o dítěti?“

Nejsem si jistý, jestli budu tyhle hovory o dítěti zvládat. S Avou jsem na nic netlačil – jen jsem čekal na den, kdy mě uvidí jinak než jako hloupého kluka odvedle nebo středoškolského sportovce, který skočí do postele s každou holkou. Byl jsem trpělivý. Až moc trpělivý. Protože teď čeká dítě s někým jiným. Už teď si plánuju, jak přeorganizovat celý svůj život, abych pomohl, ale zapomněl jsem na jeden podstatný dílek téhle skládačky. Co se stane, až o tom dítěti řekne jeho otcí? Ať už je to kdokoli, byl by idiot, kdyby o ni nestál.

Ztěžka polknu. „Mluvili jsme o tom. Ráno si o tom promluvíme víc, jo? A taky si promluvíme o tom pití.“

„Už žádný pití. Od zítřka je moje tělo jako chrám.“ Zavře oči a usměje se. „Jsi tak dobrý přítel, Jakeu. Nejlepší.“

„Jo,“ zašeptám. „Byl bych nejlepší ze všeho, kdybys mě nechala.“

KAPITOLA DVĚ

Ava

KDYŽ MĚ VZBUDÍ TELEFON, uvědomím si hned několik věcí najednou.

Zaprvé: ať už volá kdokoliv, je to totální kretén.

Zadruhé: mám kocovinu, která předčí všechny ostatní kocoviny.

Zatřetí: jsem v Jakeově bytě.

Není to poprvé, co jsem tady přespala. Moc často nepiju, ale když už, tak v Jackson Brews, protože takhle to funguje, kdy váš nejlepší kamarád vlastní bar. Dole popíjím, a když jsem připravená padnout do postele a nechce se mi jít domů pěšky, přespím tady na gauči.

Ale tentokrát nejde jen o to, že jsem v Jakeově bytě – jsem dokonce *v jeho posteli*. Nebylo by na tom nic divného, protože Jake je typ člověka, který hostu věnuje to nejlepší místo, ale já jsem vždycky trvala na tom, že budu spát v obývací místnosti. Včerejší noc se mi skládá kousek po kousku a probuzení v Jakeově posteli mi připadá... významné.

Řekla jsem holkám o dítěti a o svém rozhodnutí vzít konečně život do vlastních rukou a založit si rodinu. Řekla jsem jim o svých výhradách vůči spermo-

bankám a o tom, jak moc chci to dítě donosit. Poradily mi, abych o sperma požádala Jakea.

A... řekl ano? Dal mi ho včera večer?

Posadím se v posteli a třeští mi hlava. Vedle mě zabzučí telefon, který oznamuje, že mi přišla hlasová zpráva. Přitisknu si dlaň na čelo. Čím to je, že když jste opilý, připadá vám skvělé dát si další pití? Spousta věcí vypadá jako skvělý nápad, když je v tom alkohol. Víc alkoholu. Tanec na stolech. *Požádat kamaráda o sperma.*

Všimnu si, že vedle mě v posteli leží pipeta na šťávu. Zaúpím a schovám se pod peřinu. Přece si ho jen tak nevyhonil do hrnku.

Hlavně, tohle je *trapné*. A taky, to, co jsem v opilosti považovala za geniální nápad, střízlivá rozpoznávám jako katastrofu. Neopustím Jackson Harbor a Jake taky ne. I kdyby byl ochotný mi své sperma věnovat, nosit jeho dítě by mezi námi způsobilo změnu. Nebo ne?

Takže proč jsem v jeho *posteli*?

Zvuk kroků mě přinutí otevřít oči. Jake se opírá o zárubně.

„Dobré ráno, oslavenkyně,“ řekne.

„Na tomhle ránu není nic dobrého,“ zamumlám.

„Cítím se jako smrt.“

Jake má na sobě jen džíny bez trička, takže je vidět celé jeho tetování.

Objektivně dokážu jeho tělo ocenit. Není to tělo, které byste čekali u naprostého nerda, zejména ne u člověka, který vypije tolik piva. Ale nikde žádný pupek. On a jeho bratři tráví hodně hodin v posilovně, aby takhle vypadali. Navíc mají nějakou magickou genetiku, díky které všichni vypadají až směšně dobře. Ano i rozumem dokážu ocenit to tělo před sebou.

Jenže přitažlivost není záležitost rozumu. Přitažlivost je emocionální záležitost. A z citového hlediska považuju Jakea za svého nejlepšího přítele. *Tak to je.* A tak je to už dlouho. Takže když se na něj jedna z mých kamarádek podívá a vrní nebo mi řekne, jak moc by ho chtěla do postele, chápu *proč*. Nejsem vůči jeho vzhledu imunní. Jen prostě nežárlím. A to je dobré, protože kdybych to udělala, vysmál by se mi.

„Proč jsi mě toho nechal tolik vypít?“

Založí ruce a zatíná čelist. „Protože jsem nevěděl, že jsi těhotná.“

Dnes ráno si už podruhé v šoku sednu rovně a podruhé mě ten rychlý pohyb donutí chytit se za hlavu.

„Když jsi těhotná, neměla bys pít,“ podotkne Jake.

„Myslíš, že to nevím?“

„Nesoudím tě. Jen bych si myslel, že...“

„Nejsem těhotná.“ *Jsem?* Použila jsem tu pipetu? Bože, cítím se hrozně.

„Včera večer jsi mi řekla, že budeš mít dítě.“

„Budu.“

Zamračí se na mě. „Tak jak to je?“

Zavrtím hlavou a okamžitě toho lituju. „Mohla bych dostat tylenol? A šálek kávy a trochu vody a, já nevím, možná jeden z těch nožů na harakiri?“

Jake zmizí, a když se vrátí, už zase ležím. Nese všechno kromě nože. *Koho by to napadlo.* Všechno položí na noční stolek. „Chceš si o tom promluvit?“

„Mám strašnou kocovinu a to, co říkáš, mi nedává žádný smysl, takže ne, nechci.“

„To, *co já říkám*, nedává smysl?“ Podepře si ruce v bok. „Řeklas mi, že jsi těhotná.“

„To ne. Řekla jsem ti, že budu mít dítě. V tom je rozdíl.“

„Jaký přesně?“

„Nevím. Něco s kontextem, s významem slov a... nenuť mě mluvit o gramatice takhle brzo po ránu.“

„Je deset, Avo.“

Seberu tylenol a zapiju ho studenou vodou. Když dorazí do žaludku, zamračím se. „*Chci mít dítě, Jakeu.* A včera večer jsem ti to řekla, protože...“ Tenhle rozhovor by učinilo trapnějším jen to, kdyby držel v ruce kelímek se spermatem, který bychom si předávali. Nadechnu se a vyklopím to. „Potřebuju... pomoci.“

„S čím?“

„Proč mi to děláš tak těžký?“ Hodím po něm polštář. „Prostě jdi pryč. Jsem unavená a cítím se jako smrt a včerejší noc byla chyba.“

„Nehraju si na blbýho. Jen prostě moc nechápu, co máš na mysli.“ Zhluboka se nadechne a nasadí svůj nejtrpělivější úsměv. „Chceš dítě. *Nejsi* těhotná.“

„Nejsem těhotná,“ pípnu. Ta slova bolela vždycky stejně. I na začátku mého manželství, když mě manžel objímal a sliboval, že příště budeme mít větší štěstí. I uprostřed, když mezi námi růžové znaménko minus skoro postavilo zeď. A samozřejmě i na konci manželství, když jsem měla zlomené srdce z manželovy zraedy a všichni mi říkali, že bych měla být vděčná, že nemáme děti. Ta slova bolí pořád stejně. *Nejsem* těhotná.

Jake vydechne, svěsí ramena a odvrátí se ode mě. „Sakra. To je dobrá zpráva.“

Jake

„JE TO HROZNÁ ZPRÁVA,“ namítne Ava a sotva ze sebe ta slova vysouká. „Jestli teď nezaložím rodinu, uvědomuješ si, že moje šance na početí klesají každým rokem? Chápeš, jak těžký pro mě bude otěhotnět?“

Když se otočím, už si znovu lehá a přetahuje si peřinu přes hlavu. „Můžeme si o tom promluvit?“ zeptám se.

„Ne,“ řekne přidušeně.

Přejdu místnost a stáhnou jí peřinu z hlavy. Vím, že má kocovinu, ale nemůžu odejít, aniž bychom si o tom promluvili. Sotva jsem se vyspal, naprosto zdrcený z jejího těhotenství a všech jeho důsledků, a ona mi teď sděluje, že těhotná není. Jen chce být a chce mou pomoc.

Co to má k sakru znamenat?

„Tak mluv.“ Založím ruce na prsou.

„Chci rodinu a už mě nebaví čekat, až se objeví ten pravý, takže si to zařídím sama.“

„A chceš mou pomoc?“ *K čertu.* Opravdu se snažím nedělat ukvapené závěry. S důrazem na *snažím*.

„Jo. Teda *ne*. Chci říct...“ Zhluboka se nadechne. „Včera večer mi to připadalo jako skvělý nápad.“

Dělat s Avou věci, při kterých vznikají děti, mi připadá jako dobrý nápad každou minutu a každou hodinu každého zatraceného dne, ale jsem si vědom toho, že Ava na tohle často nemyslí. Nebo vůbec. „Když jsi mě včera večer požádala o pomoc, myslela jsi tím, že chceš, abych ti udělal dítě?“

Zamračí se. „To děláš blbýho schválně?“

„Vůbec.“ Jestli někdy budu potřebovat, aby mi někdo něco vysvětlil, bude to tenhle rozhovor. „Jen se chci ujistit, že to chápu.“

Přitiskne si dlaň na čelo. „Jen jsem chtěla, aby sis ho vyhonil do hrnku a pak mi to dal. Ne tím divným způsobem.“

Jasně. Protože *tohle* divné není. „Promiň.“ Zvednu prst. „Dej mi chvíli.“ Obcházím místnost a prohlížím si strop a rohy. Podívám se za lampu a otevřu skříň.

„Co to děláš, Jakeu?“

Otočím se k ní. „Hledám tu kameru, kterou jsi sem nastražila, abys mě napálila. Jsou takový pořady ještě vůbec trendy? Protože jsem si jistý, že mě právě teď chce někdo napálit.“ Přikrčím se a podívám se pod postel.

„Nikdo tě nenapálil! Přestaň se chovat jako kretén!“

Postavím se, založím ruce a nasadím vážný výraz. „Chceš mi říct, že jsi včera večer vážně chtěla, abych si ho vyhonil do hrnku a obsah ti dal.“ Můj pohled přistane na pipetě vedle ní. Samozřejmě. Ted' už to všechno dává smysl.

Kristepane. K čemu to můj život dospěl? Takhle to dopadá, když léta toužíte po své nejlepší kamarádce, místo abyste se přinutili jít dál. Chce vaše sperma. Ne vás. Jen vaše plavce. Připadám si jako kluk, který si uvědomí, že chodí po škole s nápisem *Kopni do mě*. „To nemůžeš myslet vážně, Avo.“

„Ne, už to *nemyslím* vážně. Byla jsem opilá a přišlo mi to jako fajn nápad. Ted' jsem střízlivá a *nechci tvoje sperma*. Je to špatný nápad a já vím, že je to špatný nápad. Je mi to líto.“

A pak, sakra, začne brečet. Palci si utírá slzy, třese se jí hrudník a já mám pocit, jako kdyby mě někdo bodl rampouchem.

„Proč nemůžu být jako ostatní?“ zeptá se roztřeseně. „Proč si nemůžu najít hodnýho kluka, který se mnou bude chtít dítě? Co je se mnou špatně, když můj jediný vztah, který trval déle než pět minut, byl stejně odsouzený k nezdaru?“

Sakra. „Avo...“

„Co?“ Převalí se na bok, sevře peřinu a upřeně se na mě podívá. „Víš, že vztahy mi nejdou. Vážně, vážně nestojím za nic.“

Podle mých zkušeností nejde ani tak o to, že by Ava ve vztazích nestála za nic. Problém je spíš v tom, že jí nedává šanci. Potká sympatického chlapa a on je buď blbec – takže ho už nechce vidět, protože si jednou vzala blbce a poučila se – nebo se o ni příliš zajímá, což v ní vyvolá podezření, že je to blázen, protože kdo by o ni měl takový zájem? Je to všelijak podělané, ale ona je prostě taková – nejsebevědomější žena, jakou znám, ve všech aspektech svého života kromě toho milostného.

Přehodí nohy na bok postele a chytí se dlaněmi za obličej. „Tohle je taková pitomost. Nemůžu uvěřit, že jsem ti vůbec něco řekla.“

„No...“ Odkáslu si. „Asi bych měl být polichoven?“

Podívá se na mě skrz prsty. „*Asi?* Chtěla jsem odnosit tvýho potomka a tobě to asi lichotí?“ Zaúpí.

Posadím se vedle ní na okraj postele. „Ty to s tím dítětem myslíš vážně?“

Spustí ruce a přikývne. „Přemýšlím o tom hodně dlouho a doufala jsem, že někoho najdu. Jako každá jiná holka bych to nejradši udělala postaru, ale na to už je trochu pozdě.“

„Je ti teprve třicet, Avo. Ještě je čas.“

Kousne se do spodního rtu. „Moje máma třikrát potratila, měsíce se léčila s neplodností a nakonec jsem přišla já. To samý musela podstoupit, aby se jí narodil Colton. Takže ani pro mě to nebude snadný. Vím, že se zdá, že na to spěchám, ale není to tak. V mém životě není moc věcí, kterými bych si byla jistá. Jsem *si jistá*, že chci být máma, a nejsem ochotná čekat, jestli se to *povede*.“

Ztěžka polknu, vezmu ji za ruku a stisknu. „Co budeš dělat?“

„Mluvila jsem s klinikou pro léčbu neplodnosti o dárcích spermatu, ale včera večer mě vyděsilo, že by moje dítě mohlo podědit genetiku nějakýho magora, a tak mi Teagan navrhla, abych požádala kamaráda. Sperma bych měla zadarmo a věděla bych, že moje dítě nemá genetické dispozice k tomu, aby mělo třeba fetiš na hlavy barbín nebo tak něco.“ Pokusí se o úsměv, ale v jejím zuboženém stavu to vypadá jako cenění zubů. „Budu v pořádku, Jakeu.“

„Ale to bys to dítě vychovávala sama, ne? Víš, jak to bude těžký?“

„Jo, vím. Ovšem nepochybuju o tom, že to bude stát za to. Nikdy bych dítěte nelitovala.“

Kdyby tohle byl jeden z románů, které Ava tak ráda čte, vášnivě bych ji políbil, vlezl bych s ní do postele a řekl jí, že jí dám děti a budu stát po jejím boku. Kdyby tohle byla jedna z těch knih, chtěla by mě taky.

Ale už jednou jsem dal něco najevo a během toho jsem přesně zjistil, co ke mně Ava cítí.

Takže tady teď sedíme vedle sebe a toužíme po něčem, co nám může dát ten druhý, nemůžeme to však uskutečnit.

„Škoda, že jsme jako malí neuzavřeli nějaký pakt,“ nadhodím. Když se zatváří tázavě, povím: „Víš, takový ten, že *když si nikoho do třiceti nenajdeme, vezme me si jeden druhého*.“

Zasměje se a zavrtí hlavou. „To by bylo něco jako vzít si vlastního bratra.“

Přiložím si ruku na hrudník. „Au.“

„Bez urážky.“

„To byla jen taková citová kastrace. Žádný strach.“

Obrátí oči v sloup. „A vůbec, nechceš si vzít nějakou sexy mladou holku, se kterou každý večer zažiješ pořádně divoký sex?“

„Jo. Určitě.“ Divoký sex s Avou zní úžasně. Škoda, že nemluví o sobě.

„Měla bych se vrátit domů. Čeká mě halda věcí, které musím udělat před dnešní směnou.“

„Včetně výzkumu umělého oplodnění?“

Přikývne a zkoumá můj obličej. „Nebudeš proti? Vím, že jsou lidé, kteří neschvalují, aby si žena sama založila rodinu, ale...“

„Odkdy ti nestojím po boku, když mě potřebuješ? Tohle nebude jiný.“ Až na to, že bude. Protože její rozhodnutí založit rodinu na vlastní pěst je tak nějak posledním hřebíčkem do rakve Avy a Jakea. Od jejího rozvodu trpělivě čekám, že mě uvidí jinak, že mi dá šanci. Ale teď...

Pustím její ruku a vstanu. „Chceš, abych ti udělal vajíčka se slaninou? Sůl je na kocovinu dobrá.“

Lehne si, místo aby vstala, jak původně chtěla. „Ano, prosím.“

Štípnu ji do nosu a jdu do kuchyně.

„Jakeu?“ zavolá, když jsem na chodbě.

Zastavím se a otočím, naděje se ve mně nahromadí jako v novorozeném hříběti. „Jo?“

„Dal bys mi do těch vajíček sýr?“

Zhluboka se nadechnu, jako by mi to mělo po tomhle ranním emocionálním kolotoči pomoci. „Pro tebe cokoli, Av.“

KAPITOLA TŘI

Ava

„JE TI LÍP?“ ZEPTÁ SE Jake, když odstrčím talíř.

„Jo.“ Měl pravdu. Moje kocovina nebyla nic, co by nespravila slaná snídaně, a než jsem dojedla polovinu, už jsem se cítila jako znovuzrozená. Hodí se, že Jake je nejlepší kuchař, jakého znám. Opřu se a přiložím si ruku na plné břicho. „Děkuju. Bylo to moc dobrý.“

Otočí zápěstí, aby se podíval na hodinky, a já si najednou uvědomím, že je sobota. „Jakeu! Tvoje máma a Shay se dneska vracejí z Grand Rapids! Chtěl jsi tam přece být, ne?“

Pokrčí rameny. „O nic nejde. Napsal jsem Shay, že budu mít zpoždění.“

Svěsím ramena. Jsem ta nejhorší kamarádka na světě. „Zůstal jsi a uvařil jsi té holce s kocovinou snídani, zatímco se vaše rodina věnuje tvé nemocné mámě.“

„Není to tak, že máme večírek,“ řekne a pobaveně mu cukne koutek. „Když to nestihnu dneska, uvidíme se zítra na brunchi.“ Jeho lhostejnost mě neoklame. Rodina je pro Jakea vším a já vím, že kdybych tady nebyla, už by dávno byl ve svém rodném domě.

„A jak se tvé mamce daří?“ zeptám se.

Ztuhne. „Je unavená, ale to se dalo čekat. Včera byla na posledním ošetření v rámci tohoto kola chemoterapie, takže si odpočine. Ke konci už jí bylo hrozně zle a nikdy jsem ji neviděl tak vyčerpanou...“ Odmlčí se a já vím, že nemyslí jen na mámu. Myslí na svého tatů, který před pěti lety zemřel na rakovinu.

Zpráva o Kathleenině rakovině zasáhla celou rodinu. Dokonce se snažila svou diagnózu tajit a léčila se v Německu, aby její děti nemusely přihlížet smrti dalšího z rodičů.

„Kdy se dozvíte, jestli to zabralo?“

„Shay říkala, že pozitronová tomografie je naplánovaná na červen. Tam se zjistí aktivita buněk a to, jestli je rakovina v remisi, nebo ne. Všichni to vidíme optimisticky.“

Optimisticky. Jeho úsměv je ovšem nejistý a vyhýbá se mému pohledu. Takhle se optimistický Jake netváří. Je to tvář muže, který se připravuje na nejhorší, protože už to zažil. Bolí mě to. Na výsledek testu budou čekat několik dlouhých měsíců.

Když před pěti lety přišel o svého otce, byla jsem zaneprázdněná svou svatbou s Harrisonem, ale přesto jsem Jakea vídávala natolik, abych věděla, že to byly nejhorší dny jeho života. Představa, že ztratím Kathleen, mě taky ničí – je pro mě jako druhá máma – ovšem nejhorší je, že uvidím Jakea podruhé v ubíjejícím žalu.

„Už půjdu,“ prohodím a opláchnu talíř. „Pořád můžeš jít na tu návštěvu.“

„Ne, nespěchej.“

„Mě přece můžeš vidět kdykoli,“ řeknu, a když sebou Jake cukne, chci ta slova vrátit. Naznačují, že ačkoli já budu poblíž, jeho máma už možná ne. Přestože to může být pravda, nechci být ta, která to Jakeovi připomíná.

Přistoupím k němu, obejmu ho kolem ramen a opřu si hlavu o jeho hrudník.

„Páni, za co to je?“ zeptá se.

Nejsem zrovna objímací typ, ale všichni občas potřebujeme obejmout. „Bude to v pořádku, Jakeu.“

Pohládí mě po vlasech a políbí mě na temeno. „Já vím,“ zašeptá.

Je tak hřejivý a pevný. Tenhle týden byl jako horská dráha emocí – nejdřív mi můj bývalý poslal pozvánku na oslavu příchodu jeho dítěte, pak přišel nepříjemný týden v práci a vše završily mé třicetiny, které by mi nemusely připomínat, že mi tikají biologické hodiny.

Na okamžik zavřu oči a uvědomím si, že při své snaze poskytnout Jakeovi útěchu to byl on, kdo utěšil mě. To je dokonalá metafora našeho vztahu. On vždycky dává. Já vždycky беру. Nenávídím to.

Pustím ho, a když ustoupím, pátrá mi ve tváři. „Jsi v pořádku?“ zeptá se.

„Moje problémy ani nejsou v celkovém měřítku problémy.“

Zavrtí hlavou. „Problémy každého z nás jsou problémy. Možná nejsou stejné jako ty moje, ale pořád na nich záleží. Vážně, jsi v pořádku?“

Pokrčím rameny. „Vzhledem k tomu, že naše ráno začalo rozhovorem o tvém spermatu a mém neúrodném lůně, už mi bylo líp.“

Ušklíbne se. „Je vidět, že mě pořád umíš překvapit.“

Nechci o tom příliš přemýšlet. To, co se mi v opilosti zdálo jako dobrý nápad, je teď směšné a bezohledné. Díkybohu, že mi včera večer to zboží neposkytl.

„Chceš dárek k narozeninám hned teď?“

Zamračím se na něj. „Vždyť už jsi mi dárek dal. Vzpomínáš, jak jsem uvízla na 96. ulici a tys mi zaplatil odtah auta?“

„To se přece nedá považovat za dárek,“ podotkne a sáhne do zadní kapsy.

Založím ruce. „Jakeu, na něčem jsme se dohodli.“

„Tenhle je i pro mě, víš? Takže to se ani nepočítá.“ Podá mi obálku.

Neochotně ji převezmu – jsem sice na straně vítězů tohoto přátelství, ale cítím se kvůli tomu provinile – a otevřu ji. Je tam přání, na němž je muž v plavkách a tančí s margaritou v ruce. Rozložím papír, který je v tom přání zastrčený, a zalapám po dechu. „Jacobe Jacksone, tos *neudělal!*“

Zazubí se a povytáhne obočí. „Můžu je dát někomu jinému, pokud tam *nechceš* jít.“

Přitisknu si lístky na hrud'. „Ani se neopovažuj! Je to *Hamilton*! Tak moc jsem na něj chtěla jít!“ Opravdu nepotřebuju utrácet peníze za muzikál v Chicagu, ale jelikož jsem ho vždycky toužila vidět, musela jsem si skoro sedět na rukou, abych odolala pokušení. Vyjeknu a radostně zahopsám, než se Jakeovi vrhnu kolem krku a znovu ho obejmu. „Jsi ten nejlepší kamarád na světě.“

„Já vím,“ řekne, když ho pustím. „Ale ty lístky nejsou zadarmo. Musíš si mě vzít jako doprovod.“

„Ellie se to nebude líbit, ale ví, že se o mě musí dělit.“

Zasměje se. „Doufám, že to datum vyhovuje. Nakoukl jsem do kalendáře v tvém telefonu, abych se ujistil, že nemáš nic naplánovaného.“

„Kvůli tomuhle bych všechno zrušila.“ Prohlížím si vstupenky a místo konání mi vyrazí dech. „Jakeu, tohle je ale na *Hamiltona* na *Broadwayi*.“

„A to je problém?“

„V *New Yorku*.“ Odtrhnu oči od lístků a podívám se na něj.

„Pokud vím, tak tam Broadway přesně je.“

Zamžikám a v duchu počítám, kolik budu potřebovat na letenku a hotel. Možná bych mohla něco ušetřit, kdybych jela autem, a nepotřebuju bydlet někde v přepychu. Příkývnu. „Zvládnu to,“ zašeptám, protože *no tak*. Tohle je splněné přání. „Mám dvě práce. Zasloužím si to, ne?“

„To rozhodně ano,“ prohlásí Jake. „Ale jestli řešíš peníze, tak to nedělej. Všechno je zajištěný.“

„Ne.“ Zuřivě zavrtím hlavou, jako kdyby to Jakea mělo přivést k rozumu. „Jakeu, to už je moc.“

„Nejde o nic jiného než o vstupenky.“ Na prstech si odškrťává odůvodnění. „Na letenky použijeme míle zdarma z mé kreditní karty a Jackson Brews nám zaplatí hotel, protože tam stejně potřebuju zařídit malý obchod.“

„Vážně?“

„Je to dárek k tvým narozeninám. Bud' šťastná a přestaň se tím stresovat.“

Plácnu ho do hrudi, přestože se mi chce brečet. Možná jsou oblasti života, kde se mi nedaří, ale v kategorii přátelství jsem opravdu vyhrála. „Nemůžeš mě takhle rozmazlovat každý rok.“

„Můžu a chci,“ prohodí. Otočí se ke dřezu a pustí horkou vodu.

„Počkej! Uvařils snídani. O nádobí se postarám já.“

„Ani náhodou, oslavenkyně.“

Ztěžka polknu. Srdce mám naplněné vděčností a kůže mě svrbí nadšením. Ani nevím, jak se Jakeovi odvděčím, ale budu muset něco vymyslet. „Zavolej mi pozdějc, jo? Dej mi vědět, jak je na tom tvoje mamka.“

„Jasně.“ Naloží nádobí do vody a mrkne na mě.

Přitisknu si lístky na hrudník. Díky tomu nejlepšímu dárku, jaký jsem kdy dostala, dokázal Jake zlepšit moje nejnáročnější narozeniny.